

ελληνική ζωή. Ας δούμε, λοιπόν, πώς εκαρποφόρησαν στις συνειδήσεις των Ελλήνων λογοτεχνών. [...]

Χριστούγεννα 1942, σ. 1

Τα «Πειραιϊκά Γράμματα»

Τα *Πειραιϊκά Γράμματα* είπαμε ήδη ότι επανεκδίδονται το 1942, με τον δεύτερο τόμο τους (όπως διαβάζουμε στο πρώτο τεύχος τους), στηριζόμενα “κυρίως στον ένθερμο πόθο ενός σεμνού φίλου των Γραμμάτων, του κ. Γ. Κανελλοπούλου, που προσεφέρθηκε [!] αυθόρμητα και ευγενικά να μας ενισχύσει για να συνεχιστεί η πνευματική αυτή προσπάθεια και μάλιστα τακτική κατά μήνα”.

Όπως θα δούμε, οι περισσότεροι συνεργάτες προέρχονται από τον ενεργό λογοτεχνικό κόσμο εκείνων των χρόνων.

Στο πρώτο τεύχος δημοσιεύεται το διήγημα «Θλίψις πνεύματος» του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου (σ. 3-6). Ακολουθούν: η «Συνομιλία με τον εαυτό μας» του Αναστ. Δρίβα (σ. 10-11, αντλημένη μάλλον από τα κατάλοιπα του πρόωρα χαμένου αυτού ‘ποιητή και τεχνοκρίτη’), το διήγημα του Μ. Λουντέμη «Δυο ίσκιοι απάνω στα νερά» (σ. 13-17), το άρθρο του Λεωνίδα Παυλίδη³⁵ «Ο χαρακτήρας της λογοτεχνίας» (σ. 18-20) και το «Σχεδιάγραμμα εισαγωγής στην ιστορία του θεάτρου» του Λ. Κουκούλα (σ. 24-28, 91-93, 142-147). Με τίτλο «Ένα πρόβλημα της λογοτεχνίας μας» και υπέρτιτλο «Σχέδια και δοκίμια», ο Γ. Κορδάτος θέτει σε ιστορική βάση το ανοιχτό θέμα της σημασίας των ‘καθαρολόγων’ ποιητών Α. και Π. Σούτσου, Αχ. Παράσχου, Δ. Παπαρρηγόπουλου και Σπ. Βασιλειάδη (σ. 34).

Να υπογραμμίσω τα ποιήματα: «Επίκλησις των εικόνων» του Τ. Κ. Παπατζώνη και «Σε αρχαϊκόν αμφορέα» του Ρ. Φιλύρα [9-Χ-1940] (σ. 32-33), «Ελεγείο» του Τ. Μπαρλά (σ. 36) και το πεζό «Άγγελε, καληνύχτα!» του Ν. Βρεττάκου (σ. 35).

Καλύτερα όμως να παρουσιάσουμε ειδολογικά την ύλη. Πρωτοσέλιδα στο δεύτερο τεύχος (Αύγουστος) δημοσιεύονται τρία σύντομα ποιήματα του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου με γενικό τίτλο «Η σκυθρωπή γαλήνη». Από το τρίτο αποσπώ την πρώτη στροφή:

35. Ο Παυλίδης όπως και ο Χουρμούζιος είχαν ως Κύπριοι αγγλική υπηκοότητα και στην αρχή της Κατοχής εξορίστηκαν στη Λιβαδειά. Πρώτα του Χουρμούζιου ανεστάλη η εξορία.

